

ALSÓ-LENDVAI HIRADÓ.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Helyben házhoz hordva
és vidékre postán küldve:
Égész évre . . . 4 —
Félévre . . . 2 —
Negyedévre . . . 1 —
Egyes szám ára . . . 10

HIRDETÉSI DIJAK:

3 hasábos pettiszer egy-
szeri hirdetésnél soronkint
6 kr. többszöri hirdetés-
nél 5 kr. Helygaj 30 kr.
Nyitótter pettisora 10 kr.

SZERKESZTŐSÉGI IRODA:

Kanizsai utca hová a lap szellemi részét illet minden közlemény intézendő.
Kéziratok vissza nem adtnak.

FELELŐS SZERKESZTŐK:

PATAKY KÁLMÁN és VACSIOTT KÁROLY.
Kiadó és Iaptulajdonos: Kardos G.

KIADÓHIVATAL:

Főutca hová az előfizetők és a lap szét küldésére vonatkozó felszólalások intézendők.

Amicus personae inimicus rei.

Az ugynevezett nagy idők s nagy emberek korszakát csak elbeszélés, könyvek s régi hírlapok után ismerem, mert az a szép idő, az az arany korszak, megelőzte születésemet. De mintha együtt éltém volna ama korszakot, annyira tanulmányoztam a jelen napjával.

Az országgyűlésen most vitatott paragrafusok tárgyalásába becsatkozni nem feladatom, nem helyesli azokat senki, még a kik mellette szavaznak sem, — de nem tagadhatom, hogy a mily fontosnak tűnnek fel előttem a kérdések szakaszok, legalább is annál életlendőbbnek tetszik előttem a hang, mellyel tárgyalatlik.

Nálunk magyaroknál nem volt szokásban ez a tónus mely ma a honatyák közt divatozik, s mely hogy nem helyes, tanúsítja az is, mennyire kapnak rajta mind a hírlapok, mind a képviselők azon része, mely e hangot honossá tette, ha valahol a külföldön gyűlések alkalmával botránnyos jelenetek történnék. — És pedig vérszermet kapni szomszédaink hibáin s azokkal igazolni saját magaviszletüket, szerintem nem magyar, nem hazafi tulajdon.

Tekintsünk vissza a nemrég multra, azon időkre, hol nem kitűnni vágy és gyölködés, de igaz hazafi aggodalommal s va-

lódí honszeretetet ébreszté fel a szemlélyeket, s egy Kossuth Lajos ellen felszóllást s könyvet is írt egy Széchenyi István gróf, s felszóllat külön könyvbene s kettő között eszméket cserélve, egy báró Eötvös József, s irataik, beszédekik egész nemzet lángoló hazafiságra buzdítá, — a meggyőződések, a vélemények megoszoltak, egyik párt is a másik is külön zászlót lengetett, — de tisztellett viselkedétek egymás iránt a két párt, és sem a főrendi háznál, hol a szenvedélyes Wesselényi Miklós börtön volt az egyik szóvivő, sem az alsó háznál sértő, müveltség ellenes kitéjezések nem hangzottak fel, — mert templom volt akkor az országháza, hol a hazá érdeke s nem személyeskedő gyűlölködés volt az irányadó.

Nem tagadhatni, hogy a multban is hallatszának helyell-közze a gunyor és élez szavai, de az a guny és élez szemelud volt és nem sértő, az a gunyor és élez a lángelmék szikráitként ragyogtak, bámulatra ragadva mulattaták, a nélkül, hogy a porba rántának azt, ki ellen irányozva voltak.

Ma a honatyák a szónoaktok köze kiabálnak, mint valamely perkuvsut nebulo, s ezt szellemi szikráknak látszanak tekinteni, mi fájdalom, korunk szegénységét tünteti fel, — minden eszköze a támadás-

nak előfogadható szeméik előtt, csak sértésen s bántson. — Hiszen vannak ma is egyes nemes kivételék, kik nézeteiket, szent meggyőződésüket, nyíltan merik mondani, s azt az érvek sulvával támogatják, nem a személy elleni kifakadással, kik előtt egyetlen érdeke; a hazá java, a nemzet jövője s méltatlannak találják a fegyvert, melylyel igen sokan vagdalóznak, jobbra balra szurnak és sértének, s nem gondolják meg, hogy a védők előtt az országháza alzásk le, melynek falai között nem volna szabad elsősorban a fékezhetetlen indulatok szavait hangzattatni.

Nagy emberek teremtik a nagy idöket; nagy tulajdonok a nagy győzelmek alkotói. Ki nemcsak szvedvényeit, de nyelvet sem képes fekézni, az nem jellem diadalokat, az pillanatokra lehet népszerű, de alig hangoznak ell szavai, hatások ell párolmog talon a füst, csupán a salak marad meg, mellyel az országháza falait befecskendezé.

Nemes modorral, magasztos érzelmekkel küzdeni a nemzet szent érdekeik mellett, az lenne a honatyák hivatása, — sárral dobálni tudnak az utcán is, — ez méltatlan fegyver azok kezeiben, kik törvényeinket alkotják, kik védeni vannak hibáitva nyelvkéntek, ifjuságunkat s a hazát minden támadások ellen.

TÁRCZA.

Születésnapodra.

A kikelet hajnal pirján,
A szép tavasz kedveten,
A mely által ötöd napját;
Légy udvoz egyetlenem!
Éted legyen mindig tavasz,
S szedjed a szép virágokat,
S ha bü érne, talaj vizását:
En:hisze azt választand!
Fülműlének hájaldal!
Béldóságok szomredése,
S mindzeokból juttass neki:
Ki nélkül nem élhetne!

Tavasz-panasz.

Márczius van, s forgó szél kel,
Szállong benn a mellédit pohely;
Egy nap szór ránk derüt, havat,
Az idő te karavált tart.
Fű-felé a Duna mentén,
Bevetnek a maúk rendjén;
Tej, sör, kvargli, s olyan ének!
S az idő ne bomolék meg?
Zöldits füti, fát, siess tavasz,
Spin tot is bőven falassz,
Tüsz partján az új népésg,
Nyelve szerint tájalkozzék!

II.

Falusi leány fogadása.

Édes anyám elhisze,
Hogy sokasem meyeék férjhez?

A szeretöm katona lesz,
S mire megjön már német lesz.
Édes anyám stb.
Hol van ma a magyar jelleg?
Csak letyag, dahaj tartis meg?
Édes anyám stb.
Mert a szivem igaz magyar,
Becsülettel, magyar akar!
Édes anyám elhisze,
Hogy sokasem meyeék férjhez?
Nem já ma feleség lenni,
Fükat massak nevelni.

Falvy János.

Rajzok a multból.

(Folytatás és vége.)

Erdélyi élenken festé előttünk, mennyire föl van lázdava a futalság a szerencsétlen, kevéssel előbb oly ünnepeit asszony ellen; — elmondta, hogy ismerősei nem készöntik, hanem ha találkoznak vele az utcán, fejüket előfordítva, a másik oldalra sietnek.

Egy szóval a közvélemény elítélte a nőt, ki Petőfi oly hamar eltelethetett . . .

Váló lehet miud? — kérdéni önmagamtól valóságos lazus muládsággal.

Csak találkoztam valahol Petőfivel, — hogy fejtem meg és maga ez iszonyu talány, hogy igazolna magát legalább előttem, ki oly örömet menttettem volna Petőfi imádása tárgyatt, ha csak egy szalmaszáljny mentő okot találhattam volna is.

De talán csak látszat az egész férjhezmen-

tel, talán épen Petőfi biztossága kívánja úgy, hogy neje e lépése tévúra vezesse az uldözöket, igazolja férje halála híret, s nem nyomoznak, ne kuttassak többé hollétét.

Olyan jól esett nekem e gondolat, melyet alig maradtunk magunkra, siettem Sándorommal közölni; szinte megkönnyebbedtem, s mind inkább litégettem magamat, hogy a dolog bizonyosan úgy lehet, s a legmelegebb részvétel kezdém Szendrey Julia iránt érezni, ki ily megható önfeláldozásra kész férje iránt szeretetből.

Férfjem szomorú mosolygály hallgatta mind élenkelb féltevésemet e részhben, nem szólt ellene mintha sajátjána jóhiszeműségemről megfosztan.

Csak találkoztam valahol Petőfivel, ismétlem többször, — hogy igazolná ö maga, hogy nem esáldóm, ha felöle a legszebbet oly örömmel teszem fel.

A sors e részhben esakugyan meghallgatta kívánságomat, a mennyiben még az nap este találkoztam Petőfivel.

Egy hízes francia énekesön vendég szerepelt akkor a nemzeti színházban, s mivel falun lakva, ez időben oly ritkán juthaték élke élvezetekhez, s férjem tudta mennyire szeretem a zenét, az operát, föltette magában, hogy nekem örömet szerezzen és meglepetést, hogy megkérté a szerencsét, s el fog követni mindezt, hogy meghallgatassak a Hunyadi Laszlóban mint Szilágyi Erzsébetet, a híres esalonyt; a habar jól tudta, hogy már egy héttől le volt foglaltva minden pályhly, minden érkezőkkel, sőt a szízelkeknék is nagy része. — De kedvezett a véletlen, a mennyiben a színház előtt egy régi jó ismerősével találkozték, s ez a viszontlatas örömeink hatása alatt, szives volt átengedni kék. zartséket, hiszen

Az Alsó-Lendvai Híradó 10 ik számban egy tiszta 48-as hazafi azt állítja roham, hogy én a mikor az alsó lendvai választókerület képviselő jelöltésem elfogadtam, a kerületnek vasutat ígértm, s hogy miután 6 év múlva rájöttem, hogy a vasut «perdu» és fölötti budánatomban a kerületbe több el sem mentem s az utolsó beszámolómban is adós maradtam.

Ezen vádak egyike sem alapos. — Soha senkinek sem ígértm vasutat noha mindig óhajtottam s most is a legmelegebben óhajtom sőt tolem telhetőleg tetteleg is előmozdítani kész vagyok, hogy a kerületnek, melyben politikai pályám bölcsője állott s melyhez engem a háláértelen kívül a legbensőbb vonalom s a legszíntébb ragaszkodás csatol s fog esatolni mindig, ezen nagy és fontos érdeke melőb-b testé váljek. — Igaz ugyan, hogy én a kérdéses vasut tervelvel pozitív ígértem nélkül is sokat foglalkoztam s ha az illeto községek ez iránt már akkoriban anyyi érdeklődéssel viseltetett volna mint a menyitny nagy örömrömrre ez idők szerint tanusitának, lehet hogy az «uj vasut» már csakugyan «futyulna» is Alsó-Lendva alatt.

Amde e közt s a között a mit a «tiszta 48-as hazafi» e tekintetben állit, nagy a különbség. — Ó úgy állítja oda a dolgot mintha én a választók benevelendijának copotjaita végett ígértem volna valamit, én pedig mindig azt tartottam s tartom most is, hogy az a képviselőjelölt a ki megválasztásának eseterre anyagi előnyt ígér s a választókról felteszi, hogy azokat a választásnál más szempontok is vezérlehetnek mint egyedül a politikai meg-

győződés, nem csak törvény ellenesen s helytelenül cselekszik — de a kerületnek erkölcsi reगतताoját is mélyen sérti.

A mi már most illeto a vádnak többi részét, — hát igaz ugy e hogy én 1887-ben is csakugyan nem tartottam polemis beszámoló beszédet; — azonban eltekintve attól, hogy a választó kerület az én parlament tevékenységemről és nélkül is folyton informálva lehetett a mennyiben az országgyűlésen tartott beszédeimet illeto az azokat tartalmazó hirlapokat ugy a kerület leg több közönségének mint számos egyes választóknak is mindig megküldöttm: tény, hogy a kerületnek több tekintélyes tényszerű már az akkor országgyűlésnek bejelentés és előtti pártokat változtatott s az előtt állott új választás alakmára egy kormánypárti jelölt felállításban állapot meg; — ez pedig — az hiszem — elég világos intés és figyelmeztetés volt arra nézve hogy e kerületnek egy jelenléte népe az én beszámolóma nem nagyon kíváncsi s hivatalos megjelölésemet nem óhajti, Tudom ugyan azt is, hogy e kerület választóinak egy másik nagy része sem politikai meggyőződésében sem irántam való jó indulatban nem ingot s nem változott meg akkor sem. — En azonban a kérdéses időben ünneppelen beszámoltam és — a mint ottani barátaim által terveztetet — ugyanakkor újabb jelöltetnem volna, — jól ismert ellenfelem a korteskedésnek s a hivatalos preszének minden eszközevel bizonyára olt választói küzdelmet idéztek volna fel a kerületben mely annak nem csak nyugalmát de mindaddig megóvott politikai erkölcsi intarsztás is felludaltta volna. — Ettől akartam

én [a kerülettel megóvni s megbántott egyéni érzékenységen kívül ez volt a főoka annak hogy az ünneppelen beszámoló előtt szerényen visszavonulni helyesebbnek tartottam. Habár azonban ezek sze rint 1887-ben csakugyan mellőztem is a solennis beszámolást, téved a t. cikklikró ha azt állítja hogy a kerületnek több feleje sem mentem, — mert én az utolsó képviselő választást megelőzőleg igen is megjelöltem a kerületnek ma jndnem ind egyéni községekben e elbuszava választóimtól minde-nyit a legmélyebb hálával megköszöntem azon felelhetőden kegyet és bizalmat melyben a kerület engem o hosszú éven át szakadatlanul részesített. — Ezt a jelen incidens alkalmából is megújítva, kérem a t. szerkesztőleg hogy jelen nyilatkozatomat a Híradó legközelebbi számban közzé tenni sziveskedjék.

Veszter Imre
országgyűlösi képviselő.

Különleked.

Egyházmegyei hír. Megyész püspök ur óméltósága Racz Ferencz alsó-lendvai segéd-lelkész Pínkafor. Daneses János Zalaegerszegi segéd-lelkész pedig Alsó-Lendvára helyezte at.

Kinevés. Mint örömmel értesültünk Zárjeczky Győző segéd-lelkész a veszprémi kaptalan által Fokszabadiba (Somogy megye) plebanosn nevezetett ki. Az újonnan kinevezett plebanus ur polgári iskolaként volt nevelkedő, egyike azok közül, kik az iskola adaptatorkor lelték az intézetbe. Vasuti értekeltek. Zalaegerszeg március hó 17-én Tassy Imre földbírtokos önkölete alatt igen népes értekelte tartatott, melyen Körmentöl Alsó-Lendvái képtendvái vizinális vagy ügye beszállított meg. Ez értekelten ott volt a tervezett vasut mentén lakó bírtokosság leg nagyobb része, s a legnagyobb érdeklődésnek adott kifejezést. Elnök inditványára bizottságok

ó, mint pesti lakos, kipótolhatja máskor, mit azon este baratságból elmulasztta.

Kissé megtekintőzött ugyan Sándorom, midőn észrevette, hogy a két zartszék némes egészén egyesével, egy szék közöttük volt.

Majd segít ezen a zartszék-nyitóné — gondola majd vizsgálva — hiszen akár kié legyen is a magános zartszék, egy helylél eddög, jobbra vagy balra, nem lehet ellenére ülést eszerélni.

Férfjem faradozását e részben, nagy örömröm megjutalmazta s egy kellemesen töltött nap után jól ismeretünk között, alig várak az este, hogy anyyi év után végre ismét eljuthassunk a nélkülözött színházba.

A zartszék-nyitóné azonban egymás mellé ültetett benuakent, azon meggyőződésű fejezke ki, Petőfinek bizonyosan mindig lesz, ha egy székkel eddög jól is ülni — mert a hely közöttünk az ó helye.

Alig hárhato le az izgalmat, melyet e szavakra érzék. Talán maga Pet fi sem lehetett volna jobbra félgerjedve, ha helyemben ül, mint én valék a néhány percz fölölyosa alatt, meddig a «Felszékesség felelőse» helyét elfoglalt megjelent.

Midőn benukent megpillantva, fölismert — egyszerre meglát, — s már percig zavaratos távozások, mintha a felet tanudott volna, vissza-menyene, maradjon-e, de észrevéve mindkettőt acean az udvölő mosolyt, melylél az ember önkéntelenül fogadni szokta akármely ismerőst, sietve köze-Ételek. s kiglyut az azokkal nyujta felénk mind a két kezét, miattal először és utol-zor életemben, egy könyvespatt látek cilligolni nagy barna szememben.

Köszönöm — monda hiba, felindulástó renegő hangon — ezt sona, soha nem fogom elte-leteni.

Egymás mellett ülve, a felonások között beszélgetünk aztán, — Monda, hogy Zoltán fia megmótt s régen jár és beszél már s egyszékes, ezaz gyermeknek látszik, — s ószintén tárcsöllet, hogy nekem is van kis fiama, mert jól tudom, hogy fiamul jól érezzük magunkat, s monda, hogy szeretné látni kis gazdaságunkat.

Az opera vége, mid a bucsuzások kezét szortának, egy pillanatra megállított.

Nagyon szeretnék veled négysem közt beszélni, — hiszen tudod, hogy nekem senkim, de senkim sinés a viagon, kívül ószintén szóllhatnak — monda fölindulva — honlap fölkeresendék bármely órában, ha tudatni szives lennél, hol találhatlak.

Oh ha csakugyan ugy volna férjhezmenetelle, mint én képelem! gondolom részvételle nézve lángoló arczaít, kéro tekintetét.

Mivel én is óhajtanék négysem közt beszélni veled — viszórában halak — jobb lesz ha én kereslek föl, mivel nálunk, a szalóidában lehet valaki barátaink vagy rokonaik közül, — s ak kor haszatlan találkoznak.

Az még sokkal jobb lesz — monda Petőfi Juliska megkönyvülten, s tudata velem lakását. — En egész nap egyedül leszek, s vární foglak ugy, mintha jó augyalomot várnám.

E közben kijöttünk a színházból, s megváltunk egymástól. Midőn utána visszatekinték, egy alacsony kis szöke férfi karjába ölté kézt, s gyorsan elcsüttet szemünk elől.

Oh Sándorom — szólók izgultan — láttad azt a kismembert?

Bizonyosan a férje volt, viszóráz Sándorom komolyan. Az a szonora a dolgotban Mariskám, hogy mit mindenkinek jól esett kétségbe vonni, mit most még tagadni szeretnék: Petőfi halálát először a hazában épen feleség hitte el.

Ne beszélj így — szólók férjemet megszakítva — hatha honlap valamit olyat fogok meg tudni, a mi arról győz meg, hogy csak látszat az igazság hazaság.

Abraondó vagy te, kedves Mariskám — viszóráz Sándorom, karjába öltöztem melege megszorítva. — De adna az ég, hogy ijuj lelked képződése e részben legalább, valószínű meg. Attól tartok azonban, hogy csaladni fogsz.

A «Felszékesség» uj otthonában.

Másnap délután valószagos szívdobogással indulték Petőfi látogatására, — férjém elkísért a kapuig s ugy egyeztünk, hogy hat óra táján érjen föl is jo, hogy ismét együtt mehassunk vissza. Az ó elmetli lakás ajtaján csöngetve, Juliska szobaleánya beöccsöntött.

Tágas ebédelőbe nyiték be, hol senkit nem láttam, — a mellék szoba tart ajtaja felé tarték tehát, zajlatan léptekkel haladva előre, — de a kuszóban megdöbbenve állottam meg s valószagos közel valék az csüszdőléshez.

Kényelmes keretben pihent Petőfi Sándor álmainak képe, ugy elmélyvedő Sand egyike regény olvasásába, hogy pillanatokig észre sem vette közléttemet. — Ötöztete, — mint köztöb szemügyre vettem, fekete selyem szoknyával, mintegy tédög éro saításagos szabasu kaffi volt, tarka virággokkal elhintet fongardból, nyitott bő ujakkal rövidre vágott kőrhajához kis piros szorb sapkát viselt, hosszú szűz kék bojtjal, — mig szajában ezgarettára füstölgett, kedves, gyöngyvirág illaltól töltve be a szobát.

De korantem az ó excentikus lényé döb-bentem meg ugy, hogy valóban mindennem remegett, — hiszen azt jól tudtam, hogy szereti a feltunót, azt, mi nem hasonló máséhoz. — hazonta a kép, a keretet ellett, mely Petőfi abraonla olajfestményben, olt természetihven adva vissza a költőnek nemcsak vonasait és tartásait, de szellemét is, hogy szinte élve képzélem őt látni.

A forradalom idejéből öltözötben állt ott, egy asztala környékűbe, — hosszú szürk török pipája fölédg érte fe, melynek gömbös füstje csendesen hömpölygött látszék, — derekát, vörös écharpe kötötte át, hosszan lefüggő, széles rojtjal szegett véggekel. — Szemei mintha a közeli jóvendő tükröz nézének, méla szonourussággal látszanak merengeni.

Jo napot, Juliska — szólók, midőn visszanyertem beszélő tehetőségem — talán rosszkor is jöttem.

Petőfié szavaim első hangjára, már karjai közt állt s oly melegen ölelt magához, a szivart és sapkát hirtelen félre hákta s letéve őt a könyvet is, mintha látogatásom boldogta tette volna őt.

Hozott lsten! — monda ószinte örömmel, — Egész nap vártalak — s most, mikor végre csakugyan itt vagy nálam, alig hiszek saját szemeknek, alig merem elhinni, hogy valóban meg-látogattal.

Hissen megígértm, hogy el fogok jönni —

jelöltettek ki, mely bizottsággal — ígéretük szerint — legzavogóbb buzgalommal felkarolva az ügy mintéül bír kiállhasson.

Öngyilkosság. Gömez Vendel Dobronaki szül. letűsü 23 éves fiatal ember f. hó ló-én a fűtől zsebében elment Gáborjához fűt vásárolni, de talán fém nem kapva, visszamenet betért a zsitkócsárdába s ott mulatózni kezdett ékköltött pénzéből harom forintot s oly jó kedve kerekedett, hogy zeneszó kíséretében ment haza, a szomszéd Dobronakra, azonban otthon jöveten vette észre, hogy az összes pénze hiányzik s ekkor gondolván, hogy azt Zsitkócon hagyta, ismét visszament, de a pénzt ott sem találva meg, ismét inni kezdett, mely nem erőt vett ráta a jötköny álom, s ekkor testvére kérére, ki azaltat kerestet, ott színte odakerékket — a korsómarozárta az ajtót nehogy valami baja történjék, míg kiállussa magát. S midőn kiáludta magát, miután az ajtó be volt csukva, — az ablakon ugrott ki a szobából, s elment haza, s otthon a padláson felakasztotta magát, talán a miatti bánatában, hogy a pénzt elvesztette. Híhetőleg, midőn zeneszóval ment haza akkor vesztett el a pénzt. Az orvosrendelő vizsgálat f. hó 20-án történt meg, s az öngyilkosság constátálódott.

Keszthelyi fiatalok a következő sorokat: „Tekintetes szerkesztőség! Beesés lapjának legutóbbi számban megütözött olvastam hogy a keszthelyi kereskedő ifjak táncmultságán egy fiatal ember botrányt idézett volna elő. — Az igazság érdekében vagyok bátor teke. szerkesztőséget értesíten, hogy az nem f. l-e meg teljesen a valóságban. — Igaz ugyan hogy egy fiatal ember beszámíthatatlan állapotban elesett a tereben és ezáltal megzavarta a táncot, nem kérték pedig készkarva a terem közönsége a mint azt tévesen teki, zeneszócsinok tudomására hozták. — Nem áll továbbá azon állítás sem hogy ezen esés következtében egy híly-negk fésűje fejébe vagdott volna. Kiváló társietel egy előfizető. Keszthely, 1899. márczius 20-án.

Mint Sümegyről értesítik lapunkot ott ismét mozgalom indult meg egy uáb vasut kiépítésére, illetve a Sümeg boba-jánosihazi helyi érdeku vasutnak tovább vezetése Tapolezán keresztül Egyszerre, ugyszintén Tapolezát Keszthelylyei

vizszámom. felindulásommal küzdve azon gondolat hatása alatt, hogy mint más feleség, miként van erje é batorsága a szerencsétlen asszonnyak, szeméit képre emelni. — Hídd el Juliskam, hogy semmiért el nem mulasztottam volna e találkozásit, annyira vágytam töled magadtól hallani sokat, igen sokat, s mi megnyugtasson, a mi kikémszen téged. — De e szoba küszöbere lépve egy megdöbbenem.

Nemde szavartom! — szólt szavaimat hírtelen megszakítva — s ettől a boldogságtól tete hozzá kissé elpírulva, miközben a szób sz kára mutatott. — Magam sem tudom, hogy szoktam hozzá, — de itthon rendesen vislelem egy idő óta, átondatlanul is a fejéme resztem, mint némely asszony a főkötőjét teszik. Ma azonban, mikor téged oly óhajta vártalak, ha nem önkéntelenül történ, semmi esetre elő nem önkéntesen a sapkát, sem a szivart, — mert tudom, hogy te az élele kedveléseket nem igen helyesled asszonnyalom.

Íly események miatt nem ítözöm én meg a híd el járását vizszámom kitételhöz nyilvános, hogy részben ott megnyugtassam s kíméltem magamat — sőt ezuttal, ha nem figyelmeztets, talán észre sem veszem ártalmatlan különözégedet. — De amez arczkép feletlen, — az annak látása döbbsémet meg úgy e szobában.

Szavaimat hosszú színet követé, miközben mind a ketten leültünk a pamlagra Petőfi arczképe alá.

Nem beszélhet tegnap óta Garaynéval? — kérdé végre Szendrey Julija egy mély sóhajtat után.

Nem — vizszámom, kissé elbámolván e helyen — nyilvánlaté latszó kérdés felett, — Kerestük ő ma délelőt férjemet, de sem ő, sem Garay nem voltak ottan.

Annak köszönhetem, hogy egy éjtől — szólt keserűen — Garayné ékes beszéit végig hallgattad volna felőlem, semmi esetre sem lenne batorságod küszöböt át lépni.

E részben családok, Juliskam — vizszámomot igazultam. — Amnyira vágytam töled magadtól hallani, mi kényzeríthetett arra, hogy azt a szép nevet, mely az egész nemzet szeméit előtt fényel

összöletti. Továbbá Tapolezakerégy vonatot egész Veszprémig vezetni. A napokban már e vonatok létesítése érdemben 3 mérnök beutazta a területet, hogy a kellő téréket s annak költségét előkészítsék. Végre még elírjuk, hogy szűp fekvésű Zánkának, a firsztó utakat nem székelésnek kényzerítenk megcsinálni.

Tolnai szökevény. A „Nemzet” szállodában Keszthelyen alkalmazott szökevény a napokban egy oda szalt utasnak ékeskérít jő megdöszmálta, mi reggel persze az uazó észre vett, s rögön a bíróságnal jelentést tett, mire az hamozást tartott s a nem épen legjobb érkezőnek örvendő szökevényalány fel létek a lopott tárgyakat minden hiány nélkül. A tolvajnot egyelőre a bíróság ékeskérít, hők érdemelt büntetését el is fogja nyerni.

Keszthely városa elhatározta végre hogy a város befásítsa mit a mult hét elején meg is kezdett. A főtér és főtérzán már ott díszlenek az új eszmétek. Ideje is már, hogy a nyarodon a seregnal szököt furdó vendégek, de úgy a lakók is a városban kis úde légre akadhasnának a nagy hőségben. Ezért csak üdvözölni tudjuk a haladó várost. (Bizon nálunk is elérne egy kis javítás Szark).

Március 18-ike Keszthelyen. 13-án reggel órási meggyeszerzési színi falragosztás hirdették, hogy a keszthelyi gazd tanintézet hallgatói is megmúlják márcz 18-ét, a következő programmal: „H y m n u s” éneki az intézet dalára; „T a l p r a m a g y a r” szavaja; Várady Géza; E m l é k b e s z é d; szavaja; Vezér Károly; „Előre”, szavaja; Hauer Sándor; „Szózat” éneki az intézet dalára. Az egész ünnepelel imponáló folyt le; egy a mikódok, mint a résztvevők kitétek magukert, az első előadásival az utóbbi frenetikus társai és énekeivel. Különösen lelkesült volt Vezér Károly emlékszédése, és Hauer Sándor „Előre” szavata, mindkettő önönmúlják haladtak fölül előadásikkal. A dalarda is megérdemli hogy kiemeljük szabatos és harmonikusán összhangzó énekeit. Az ünnepelel 7 órakor ért véget, mikor is a hallgatók hazafias dalok éneklése közepett a főtérzán zászlóval keresztül haladt, s este a „Nemzet”-től bannakette összejöttek.

Budapesti Hirlap. (Szerkesztők és lap tulajdonosok: Csuskási József é: Rakosi Jenő.)

vett volna körül, mely palotát és kunyhót megnyitott volna előttem, mely minden hazafi és honleányunk kedvenczével, hódolata tárgyává teendő sírodig, hogy azt a szép nevet, mint valami elvást, megunt ruhát, oly hamar félre dob, elhalsz magadtól? — Töled óhajtam Juliska, magadtól a kényzerítő okot hallani, mely oly lépsre bírt, melyet töled senki nem várhatott, — s ezért nem beszélhet volna le senki hogy jötkönyem.

Éreztem, hogy arczaim lángolnak s könyémek alig bírtam visszatartani.

Ismét hosszú, igen hosszú színet állott be, mely alatt mind a ketten észénekel elfoglalva, olyan csöndesen, oly mozdulatlanul ülünk egymás mellett mintha a legmélyebb hallgatás lett volna feladatunk.

Közszómon jóságod és barátságodat — szólt végre halk, remögő hangon Petőfőné — s hogy mi nagyra becsülöm mind a kettőt, semmivel sem tanúsíthatom inkább, minthogy késs vagyok, előted legmelyebb kíméltem óhajta magamat, elbeszéltem, mi készített ama lépsérem.

Ismét színetet tartott e szavak után, mintha küzdené kellene magával, — végre így folyt a szó:

Hogy elég méntesség lesze előttem az ok, mely férjhez menni kényzerített, azt nem tudom; — a közvélemény elítelt; — azok, kik azelőtt hízzeleg hajlongtak előttem, most kigyöt-békat kiáltanak reám; irgyszim, kik, mig ünnepelel az egész világ, ettek magukat mérzőkben, most széggik ki, mit mig Sándor oldalán voltam, kik mutatóni nem merék, e chelyenél lönek kényzerítőni. — De hadt teletted kedvök; — előttem most már közömbös minden; maid csak széggizűdik dübörgő lassankint s akkor talán békén hagynak engem és sorsommal, melyet magam választék, — tevé hozzá csak nem fájdalommal.

Nem válaszoltam. — hiszen mit is mondhattam volna! csak szavaira figyeltem, méntesség óhajtek hallani s feszulten vártam, hogy folytassa.

Tudod, hogy apam soha sem szenvedhette Sándort — folytatta a színetet megszakítva, — hiszen szülőim ellenre leje neje. — És mégis midőn Erdélyben honapokon át haszaltam vártam

„Budapesti Hirlap” a fofoly betek politikai viharában, küzdelmében jobban bebizonyította, mint valaha, hogy merészen lobogtatott zászlaján ez az egyetlen jelszó áll: Magyarorszá Lángoló szökevény, melyeket napról-napra kibocsátott, élénk vizszámom kitétek az országban, s fokozták a „Budapesti Hirlap” népszerűségeit, elterjedtségét pedig eddig parafán fokra emeltek. — „Budapesti Hirlap” máris olvási közt találja az ország legkiválóbb intelligenciáját, mely megartette, hogy e lapban a magyar nemzeti politika nyer legprezansabb kifejezést. A „Budapesti Hirlap” sikerének egyéb tényezői a régiak maradtak: a kitűnően szervezett szerkesztőség s a közönségek gyors és híszülőssága tekintet nélkül a költségekére. Minden fontosabb bel- vagy külföldi esemény felől rendszeresen levelezőn kívül saját külön levelező-értékelő bizottságot szervezett, mely immár oly tökéletesen van berendezve, hogy elmondhatjuk: nem történik a világon semmi jelen-tékeny dolog a nélkül, hogy a „Budapesti Hirlap” arról rögtön ne adion hí és kimerítő tudósítást. A „Budapesti Hirlap” politikai czikkeit Kaes Ivor Baró, Rakosi Jenő, Grunwald Béla, Balogh Pal írják, más kiváló hazai publicistakkal híven a lap független, magyar, portérdekét nem csak nemzeti érdekeket ismerő szemlézzék. Politikai hírei széleskörű összeköttetések alapján a legmegbízhatóbb forrásokból származnak. Az országgyűlési tudósításokat a gyorsított jegyzetek alapján szerkeszti s az ülés költségűségeit vídám eszevégekén tárgyalja. Magyarországi politikai és közéleté fölül távirati értesülésekkal lantak él rendszeres levelezők, minökel minden városban, sőt nagyobb községben is bír a lap. Európa összes metropolisáiban Londontól Konstantinápolyig saját tudósítók vannak, a kik úgy az ott történő eseményeket, mint az elektromos dróton oda futó hírekert gyors megátvitározzák. A külföldi rendőrtudósítók közül minden fontosabb esemény felől a szerkesztőség külön főtudósítók tagjai adnak gyors és bő értesítést. A „Budapesti Hirlap” e czélokra havonként oly összeget fordít, mint a mennyi ezeltől 10 ével meg egyegy hírlap egész költségűsége volt; de sikerült is elérni, hogy a legjobban leggyorsabban értesülő organuma a sajátjának. A „Budapesti Hirlap” Tárcaorvata a lapnak egyik erőssége s mindíg

férfjem érkezést Bem felszoltat taborából s a forradalom gyászos befejezését is megértük, a nélkül, hogy Sándor hofellete fölül híri érkezett volna hozzánk, végre elhagym Erdélyt s atyám hazánl keréské menhelyet, azon gondolatban, hogy Sándor, ha még életben van, bár honnan is ott foghat engem és kis fiat, legtermészetesebben kérésheini.

Ismét elhallgattok, mintha erőt akarna gyűjteni története folytatásához.

Hogy milyen napokat tölték atyám hazánl — kezdé ismét a csendes megzakítva, — kitől Sándor órsárlanul egyebet alig hallottam, azt neked elbeszélni képtelen volnék. Mariska, az én szegde, anygal jó kis növrem, haszaltan veté magam közbe, — atyám mindem alkalmat fölhasznál, hogy nekem keserűséget okozzon. — „Szégyen boldogult anyáddal elő elore megföszöltük, hogy így fogsz előbb utóbb jarni — kezdé, ha agyodni látott. — Nem az olyan vádoló dühöz közeledt nyugtalanság, emmeknek vala a vád, mint élet, minő Petőfi volt. Itt van ni, most már a faképpel magyortól! Hízsz épen jó viz volt malmra a forradalom utáni zúrvazár; — azt felhasználvá odóbb állt, meglehet valami köbor komédiáné társával éli világát, — s te és kis fiad, várhatóok ott egész az élete napjait!

Íly beszédek annyira sirtének s keserítettek hogy végre ott hagym atyám hazát, bár mennyire fájt is növekedem s kis Zoltanomtól megválni. — mert fásáccamt Mariska gondviselésére otthon hagym s befököltöm a fővárosba.

Alig kezdék Budapestben körületekintni, miután kissé berendeztem magamat, midőn egyszerre csak azt veszem észre, hogy toladokból veszek körül, hivatali udvarbók, kik jó híveim voltak, az egyetlentől, kivéve mig bírtam a multak fénykorából megemlékenni nem felejtettek. — Ez kétségbe ejtett. Nem volt senkim a világon, kiket ségélylert, vagy esak tanacsot kérái is fordíthatnám volna. — Öngyilkossági eszmék kezdének e szorongó helyzetemben elfoglalni, — s megírtam végrendeletemet, följegyeztem végohajtásimat — midőn Horvát Arpad, Sándor é rőveljárta megjelent, — s elötte iroltam, mi elöletlenül belsömbem végre ment. }

gondot fordít rá, hogy megmaradjon előkelő színvonalán. A közigazgatási rovatban a magyar gazda, birtokos, iparos, kereskedő megtalálja mindazt, a mi tájékozására szükséges. A regény-csarnokban csak kiváló írók legújabb műveit közöljük. — Az előfeszítés felhívása: Egész évre 14 frt, félévre 7 frt, negyed évre 3 frt 50 kr, egy órára 1 frt 20 kr. Az előfeszítés vidékrol legelőszereket postautafelványval eszközölhetőket közvetkező cím alatt: A „Budapesti Hírlap” kiadóhivatalának IV. kerület, kalap utca 16. szám.

Kedvezmény lapunk részére. *Lapunk olvasói a Magyar Gazdák Egkényve, budapesti úmuntatóval című díszes könyv tartalom szu maunk egy forint 50 kr. 60 fillér helyett egy frt kedvezmény áhán rendelhet meg a Franklin-társulatnál, Budapest VI. Egetem utca 4. szám. — A Magyar Gazdák Egkényve gazdag tartalommal közöljük a következők címeiket: 1. Vázlatok 1888. évi gazdaságunkról. 2. A mezőgazdák életviszonyai. 3. Bortermelésünk. 4. A tej kereskedeleme. 5. A vaj hibái és ezek keletkezése. 6. Hus és növény takarmányok. 7. Buzsa termesztés és fogyasztás 1888—89-ben. 8. Amerika hivatlo versenyje. 9. Kertészeti könyvezetés. 10. Nemzeti vámegevesülések. 11. Új hazaszállítási rendszer. 12. A dohány keletéséről. 13. A tejgyógyászat adottságai. 14. A csészé adottságai. 15. A gabona vittel jövedel. 16. Adott a fogyasztási ültetés díjtétele. — A hazes könyv türelekedő egy „Budapesti Úmuntató” van csatolva, mely szakmák szerint rendezve beállításainknál, valamint terményeink eladásánál tájékoztasson. — Az itt ajánlott mű össze nem tevésztendő a hasznosított évkönyvvel. Megrendelések a Franklin-társulatnál, Budapest VI. Egetem utca 4. sz. küldendők.*

Állattulajti Svájczba. A svájczki eddig is meglehetősen fogyasztott marhát, különösen magyar származású a bécsi piacról, újabban ez az irányú kivétel csak fokozott lesz a jelenlegi vámok következében. A 25 kilogramm egy darab ökr vagy bika után volt 25 frank, most csak 15 frank, egy darab tehén után volt 20 frank, most csak 12 frank; 25 kilogramm felüli sertésnél 8 helyett 5 frank, 25 kilogramm aluli sertéséért

3 frank, ugyanannyi a 60 kilogramm aluli borjúkért is. Az állategészségügyi helyzet is jelenleg kedvezhet ez irányú kivételnek, nem lévén semmi, a mi exportoreink tevékenységét akadályozhatna.

NYILTTÉR. *)

N y i l a t k o z a t.

Alulírottak, mint Szauder Ferencz ur megbízottjai Várady Géza urat lovagias elégtételadásra felszólítottuk, mi nevezett ur el is fogadott, de később megbízottjait által az elégtételadást megtagapta.

Keszthelyen, 1889. évi márczius hó 14-én.

**Ruchietl Lajos s. k.
Fogd Kálmán s. k.**

A fentiek alapján Várady Gézát hitvány, pímasz, jellemtelen, gyáva embernek nyilvánítottam.

Kmf.

Szauder Ferencz.

*) E rovat alatt közzétéért nem vállal felelősséget a Szerkesztőség.

Felelős szerkesztők:

PATAKY KÁLMÁN, VACHOTT KÁROLY

Kiadótulajdonos:

KARDOS G. nyomdatulajdonos.

Annal inkább várom, hogy visszamegyünk, hogy otthon legyünk ismét s többé el se jöjünk e siralmas városba — vizsám szaklamot alulvetve, midőn szállodái szobákba benyitánk. — Hala az égnek, dolgainkat elvezgettük már, s így reggel, nemde Sándorom, jókor reggel indulhatunk?

Féjsem nem válaszolhatott, mert a megnyílt ajtón Garay és Garayné léptek be. — Örömmük, a régen látott házaspárt viszontlátva, más irányt adót érzésünknek, s csakhamar társalgásba keveredve, szinte feledékn iménti izgalomunkat. De a fájdalom, Petoőfi özevények férjhezmenetele is szonyegre került, s Garayné felhíval nélküli értesítései, nem Szendrey Julia elbeszélése szerint tintettek elő a történetek. De hiszen Garayné családhaték is, s nekem nincs szándékomb állítását ismétlni. Maradjon kiemelve Petoőfi Sándor fényes neve s ama fiatal asszonyé is, ki ha vétkezett, eléggé megszenvedett, meglakolt érte még életében.

Garayéktól megvalva, még szomorubb levek, s alig vártam a reggelt, hogy indulhasson visszatele.

Féjsem nyájasan nyugtatott, megkísérté figyelmeztet másodé vetetni s végre engedélyt színt kívánva adni a dolgaink, így szólt:

Hidd el Mariskám, hogy mindenütt jó, de legjobban otthon, s hogy Vörösmarty sógor szép sorait idézzem állitatom bizonygátval, én is az ósz Petoődy szavaival fordulok hozzád kérdésképen:

*Budapestre, jó barát inköze,
Kis Mariskám, előjönök-e hát?
Jobb nekünk hegyeink magyarába,
Kis tanjányt ott nyugodtatam ad.*

Helyesebbe szavait, szívem szerint viszonztam nyájas ölelést.

Masnap reggel, midőn utazó koscsinom Sándorommal ismét egymás mellett ülünk s hazatele tránk, — midőn a főváros magas tornyáival s az ott hallott események nyomasztó hatásával ismét mögöttünk volt, csak midőn ismét szabad legvett bennünk körül s miben eszlődni nem lehet, a természet ezer szépégeivel, — ekkor kezdem jó érezni magamat, s újra boldog valék féjrem oldalán, ki gyöngéden öltalmazó szeretetével, rövid utunkat felejtethetetlen kedvesse tevéte.

73. szám.

1889.

Arverési hirdelmeny.

Alulírt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. tez. 102. §-a értelmében ezennel közhírre teszi, hogy az alsó-lendvai kir. járásbírószág 5521/p. számú végzése által **Zalamegye összesített árvtára** javára **Hirsch Miksa** pákai lakos ellen 160 frt tőke, ennek 1874. évi július hó 1-6 napjától számítandó 7 $\frac{1}{2}$ kamatai és eddig összesen 19 frt 46 kr. költség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 505 frtra becsült 10 akó 1885. évi termelésű bor, — egy 56. — egy 30. — és 15 akós boros hordól álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatták.

Mely árverésnek a 6433/p. 88 számú kiküldést rendelő végzése folytán a helyszínén, vagysis Pákán Hirsch Miksa lakásán leendő eszközlésére 1889. évi **márczius hó 29 ik napjának délelőtti 10 órája** határidőül kitűzték és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivattak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. tez. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek beszlron alul is eladattik fogtak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. tez. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz fizetendő.

A törvényes határidő a hirdelmenyének a bíróság tábláján kifüggesztését követő naptól számítatik.

Kelt Alsó-Lendván, 1889. évi márczius hó 17 ik napján. **VRESITS ELEK** kir. bírósági végrehajtó.

119. szám.

1889

Arverési hirdelmeny.

Alulírt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. tez. 102. §-a értelmében ezennel közhírre teszi, hogy az alsó lendvai kir. járásbírószág 376/p. 89. számú végzése által a **Zala-Egerszogi takarékpénztár** javára **Simon Mária** özv. **Balogh Antalné** kerka-kölöczfai lakos ellen 800 frt tőke és eddig összesen 32 frt 57 kr. peiköltésére követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 1318 frtra becsült 2 kaneza ló, egy pár jámos ökr, 250 métermáza széna, 200 métermáza szalma, 80 métermáza árpa és zabszalma és 3 vastagelű szcl.érből álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatták.

Mely árverésnek a 108/p. 89. számú kiküldést rendelő végzése folytán a helyszínén, vagysis Kerka-Kölöczfán alul. **Simon Mária** lakásán leendő eszközlésére 1889. **márczius hó 28 ik napján délelőtti 10 órája** határidőül kitűzték és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivattak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. tez. 108. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek beszlron alul is eladattik fogtak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. tez. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz fizetendő.

A törvényes határidő a hirdelmenyének a bíróság tábláján kifüggesztését követő naptól számítatik.

Kelt Alsó-Lendván, 1889. évi márczius hó 11. napján. **ZAKÓ DANILL** kir. bírósági végrehajtó.

Menny férjhez nagysád — tanácsa ó részvétellesen — hiszem, mint tudjuk, a legutóbbi veit hírek szerint kétségtelen, fájdalom, hogy Sándor mint hőse nemetézett, cselemt, — s így bárki e haza határai között szerencsésen fogja magát tartani, ha özevények évi életét megment ve, ott nőül bírhatja.

És ki volna az az akárió? — kérdém csaknem gnyúsan, mert beszédét képtelenségnek tarttam.

Ákár én is — vizsonzá ó lelkesület — ha nagysád férjéül előlad.

Égy történet férjhezmenetelen, — folytatja hosszasán ment meg. — Menhely vagy az ömgyökesség, — a kettő köztül kelle választanom. — s mert Sándor fia miatt élni ha lehetséges, kőlességgem tartam, s névhez méltóbbnak tetszék a férjhezmenetel, mintha az elutasított telekódók jó hírnevetől megfosztanak, Horvát Árpád ajánlatát elfogadtam s neje lettem.

Ah Juliska — vizsámom akaratom ellenére — ha csak menhelyre leende szükséged, az talalhattál volna minden magyaráz, — gondolhattál volna reánk is, kik testvérileg fogadtunk volna magunkhoz.

Most már kétsz minden — folytatja égő arccal — a mi megőztöttem, te többé nem változtatod. — De az mégis jól esnék, ha te Mariskám szeliden itélhél feltelem, — ha részvétedet nem vonnád meg tőlem, ki — hidd el — elég szerencsétlen vagyok.

Ha nem helyeslehetem is a mit tetted — vizsámom vele teket szorítva — a s pillanattal midőn annyira tündült vagyok, még azt sem volnék képes egyszerre megmondani, mi tartok tu lajdonképen mind arról, mi most töled hallottam, — arról megtehetsz azonban gyozodve, Juliska, hogy te, ki egy rövid évig legalább boldogza tetted Petoőfi, soha nem lehetsz elöt em közömbös, — hogy reánk is te cseleddé mellett sem fogok részvét nélkül emlékezni.

E pillanattal Sándorom lépett be, épen legjobbakor, s mi búcsút vevé, valtnak a „Féleség” feleségül? Petoőfi egykori nejtől.

Kar volt még nekünk a fővárosba jönnök, Mariskám, — kezudé férjem, látva hevült arczomom is fölindultam. — Itt nincs béke és nyugalom, nem nllunk a falun, s pedig szegénykém annyira óhajtottam már jönni?